

Divendres 5 d'abril del 2013. Són dos quarts de sis de la tarda i espero l'autobús que em portarà a casa. Vaig molt carregada. Plou una mica. Estic cansada. Miro el mòbil per comprovar l'hora. No pot faltar gaire perquè passi l'autobús. Observo el meu entorn: gent que passa corrent, amb paraigües o sense, acompanyats o sols, amb bicicleta... «Ai –penso–, la bicicleta!» A poc a poc se'm dibuixa un trencat somriure a la cara, noto que els ulls volen mirar al cel i una estranya sensació recorre tot el meu cos. Inspiro i noto una olor que em resulta llunyanament familiar. Se'm posa la pell de gallina i, de cop, desapareixo... .

Recorro els carrers de Trento, al nord d'Itàlia, amb la meva bicicleta de color taronja, de segona o tercera mà, comprada fa poc més de dues setmanes per només vint euros. Porta la roda del darrere una mica desinflada, però m'és igual. L'aire m'acarona la cara i fa que els ulls em llagrimegin. És estiu, però no fa gaire calor. Vaig amb pantalons curts, i els blaus i esgarrapades provocats per diverses caigudes i ensopegades, anant amb la bicicleta, són ben visibles en les meves cames. La veritat és que sempre he estat una miqueta maldestra, amb la bicicleta. M'hi aguanto i poca cosa més.

Les llambordes del camí fan que la bicicleta i jo trontollem alhora. Quantes vegades hauré passat per aquells carrers? La veritat és que no les he contades mai, però estic segura que allà, en els carrers de Trento, s'hi guarden tots els moments viscuts durant l'Erasmus.

Passo pel *Duomo*, la plaça principal de la ciutat. S'hi respira tranquil·litat, i el silenci és trencat solament pels esquitxos de la *fontanna*. Si hagués de dir el lloc on més hores he passat durant el temps de l'Erasmus, segurament seria aquest. Ja fos de dia o de nit, fes sol o ploqués, cada dia em reunia amb altres estudiants d'Erasmus, d'aquí i d'allà, per compartir somriures i aventures.

Continuem la ruta, la bicicleta i jo, i de cop l'olor de pizza em recorda que sóc a prop de *Jairo*, nom atribuït per nosaltres, els Erasmus, a una pizzeria on treballava un xicot amb aquest nom i que nosaltres coneixíem. La veritat és que no recordo el nom real de la pizzeria, l'única cosa que sé és que mai no havia provat, ni segurament provaré, cap pizza igual a les que feien allà. I una altra cosa, els amics d'Erasmus, davant la pizzeria, asseguts formant rotllana i cadascú amb un

bon tros de pizza a la mà, havíem protagonitzat moltes trobades que ara recordo amb nostàlgia.

Segueixo el meu recorregut. Giro a l'esquerra... ara cap a la dreta... i continuo tot recte. Passo per davant del *Picaro*, un bar que durant les "happy hour" s'omple de jovent. Si no ho recordo malament, va ser allà on vaig començar a conèixer els qui, al llarg dels mesos, es varen convertir en els meus amics. Avui és buit. He passat de pressa pel davant, però he tingut temps de veure que només hi havia una taula ocupada i cap conegut. Com es nota que és dijous...!

Continuo pedalejant fins que arribo a la meva facultat. Aparco la bicicleta, la lligo amb el cademat i em guardo la clau a la butxaca petita de la motxilla. Estic a punt d'entrar per la porta quan noto que algun sentiment m'empeny enfora. Que n'és de gran, aquesta facultat! És un enorme edifici de quatre plantes i pintat de groc que sembla ésser edificat només a base d'escales i passadissos. Haig de lliurar uns papers. Pujo per les escales, giro a la dreta i... Crec que m'he equivocat, era per l'esquerra. Continuo buscant, però res, no ho trobo. Crec que m'he perdut. Encara recordo el primer dia que hi vaig entrar. Vaig arribar mitja hora tard a classe perquè m'havia perdut pujant i baixant escales i recorrent passadissos. En fi, baixo a consergeria i m'indiquen on es troba el despatx on he d'anar. Quedo sorpresa del domini d'italià que tinc. És al·lucinant com en un any, si t'hi poses, pots aprendre una nova llengua. Un cop lliurats els papers, surto de la facultat i vaig a buscar la bicicleta...

I de cop, desapareixo. Vaig molt carregada. Estic cansada. Miro el mòbil per comprovar l'hora. No pot faltar gaire perquè passi l'autobús. Observo el meu entorn: gent que passa corrent, amb paraigües o sense, acompanyats o sols, amb bicicleta... I de lluny ja veig arribar l'autobús que em portarà a casa.